

[Viggo Starcke.]

Der er tegn til, at et prisfald nærmer sig, og jeg tror, det er meget vigtigt at komme af med restriktionerne forinden. Det var derfor ganske forunderligt at høre den ærede socialdemokratiske ordfører, det ærede medlem hr. Gustav Pedersen den 9. marts under prislovens første behandling tale om angsten for prisfald og for lavere priser for forbrugerne.

„Deraf“ udtalte han, „vil jeg for mit vedkommende udlede, at selvom der nu foreligger helt andre forhold med henblik på den fremtidige prisdannelse, er tidspunktet endnu ikke inde til at afvikle prisloven som beskyttelseslov under hensyn til virkningerne af de særlige foreteelser, som fulgte efter krigen.“

Vil den højtærede statsminister ikke forklare, om han står bag en sådan politik, som kræver restriktioner, når priserne stiger, som kræver restriktioner, når priserne falder, som kræver restriktioner, når arbejdsløsheden stiger, og som kræver restriktioner, når arbejdsløsheden falder. Er det meningen, at man skal klistre og klamre sig til disse restriktioner så længe som overhovedet muligt?

Oliepriserne falder. Vi kan købe, hvad olie vi vil. Hvorfor kan vi ikke få den fri? Man vil kunne få olie til at fyre med til 1½ øre pr. 1 000 kalorier, hvorimod vore hjemmelavede tørv koster 6 øre pr. 1 000 kalorier. Alligevel står den højtærede handelsminister og råder stadigvæk befolkningen til at bruge indenlandsk brændsel.

Med hensyn til benzinen og benzinbeskatningen kan vi forhandle om, hvorvidt benzinbeskatningen skal bruges til vejafgifter, men vi finder det ganske forkasteligt at fordyre dette vigtige middel til transport derudover. Vi mener, det ville være vigtigt, hvis sukkerrationeringen hurtigt kunne ophæves. Den frigivelse, som nu er sket for skotøj og tekstil, foreslog vi allerede ved nytår. 3 måneder har der været tygget drøv, før det har kunnet gennemføres. Vi har gennem vort lovforslag foreslået importfrihed for reservedele, for værktøj og maskiner, arbejdstøj, lastbiler, traktorer, altsammen ting, som er ren investering til ren produktion, altsammen ting, som falder indenfor Marshallplanens forudsætninger.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen kritiserede, at frilisten, som vi havde fået, var blevet så mager. Hvorfor støttede det ærede medlem ikke de forslag, som fra vor side var fremme om disse ting? Der er nu på regeringens langtidsprogram afsat 46

mill. kr. til indkøb af traktorer. Det vil svare omtrent til 10 000 stykker. Måske bliver der kun brugt halvdelen deraf i år. Hvorfor ikke lade traktorindførslen blive fri, så erhvervslivet kan indkøbe sådan som det behøves, og som det tiltrænges. Frigivelsen, måske som overgang gennem en friliste, vil være en fordel. Men efter et helt års overvejelser er det kun lykkedes den højtærede handelsminister at udarbejde en friliste på 35 mill. kr. på en importplan på 4 000 mill. kr.

Frigivelsen vil føre til prisfald. Lad os ikke blive ved med at bilde forbrugerne ind, at restriktionerne er til deres fordel. De er kun til administrationens fordel. Jeg vil igen minde om nationalbankdirektør Bramsnæs' ord: hellere afvikle en restriktion en dag for tidligt end en dag for sent. Giv fri, så køber folk kun, hvad de har brug for.

Man taler om sikkerhed, og sikkerhed kan være meget godt, men den kan også overdrives, thi uden risiko sker der ingen fremskridt. Der var en købmand, som fortalte mig forleden dag, at inden sikkerhedsnåle var kommet på friliste, var der et firma, som havde bestilt hos ham for 10 000 kr. sikkerhedsnåle. Efter at de var blevet fri, kunne firmaet nøjes med at købe for 500 kr. Det vil altså sige, at det nuværende system netop stimulerer indkøbene. Der bliver måske kun brug for halvdelen af, hvad der er afsat midler til, således at der vil kunne spares et stort beløb, som vil kunne begrunde frigivelse af resten. Jeg tror, det er klogere at tage et par sunde virkelige vanskeligheder hurtigt end disse uendelige selvskabte plagerier, som ødelægger Danmarks erhvervsliv, Danmarks handelsstand og vanskeliggør det for den forbrugende befolkning. Importmulighederne er nu større end købekraften.

Denne højtærede regering, som vi har nu, er jo den eneste regering i mange, mange år; som på næsten alle områder på den gunstigste måde har haft vinden på ryggen. Vi har haft milde vintre, vi har haft gode høstår, vi har kunnet registrere større produktion og eksport, en gunstig prisudvikling i forholdet mellem import- og eksportpriser, stigende tonnager, stigende industriproduktion, stigende landbrugsproduktion, færre ledige penge, afvikling af de tyske flygtninge. Landbruget investerer i øjeblikket 150 mill. kr. i køer og søer. Det giver mindre købekraft så længe, men vil siden give en ny, sund købekraft grundet på større produktion og større eksport. Dertil kommer så de storstilede hjælpeforanstaltninger, som Amerika giver gennem